

VELKÁ
DOBRODRUŽSTVÍ

Do skalničkové zahrádky a za Jestřábem do Prokopského údolí

GPS souřadnice: 50.0407817, 14.3973878

Praktické informace

Délka trasy: 4 km

Obtížnost: Lehká cesta, doporučujeme jít spíše ve všední dny, o víkendech je na ní hodně lidí. Pejsky můžete vzít s sebou. Procházku jde absolvovat v kterémkoli ročním období. V zimě si ale obujte pevné neklouzavé boty, v závěru to do kopce může ujíždět.

www.idos.cz

Turistická mapa: [Odkaz na mapy.cz](#)

Možnost občerstvení: Doporučujeme vzít si občerstvení s sebou. Jídlo a pití koupíte pouze na začátku údolí ve stánku *U Klačků* a v *Besední restauraci* v Hlubočepích. Do batohu přibalte staré pečivo – narazíte na mlsné labutě, kachny, ale také ovce a kozy. Dětem se jistě krmení „dravé zvíře“ bude líbit.

Parkování: V Hlubočepích kdekoli blízko mateřské školky nebo nádraží.

Jak dojedete: Městskou částí projíždějí autobusové linky (104, 120 a 128). Těsně u řeky je tramvajová trať vedoucí dále k sídlišti Barrandov. Doporučujeme přijet autobusem (zastávka *V uličce*), projít naši trasu a pak sednout v Holyni na vlak nebo na Barrandově na tramvaj a nechat se odvézt třeba na Smíchovské nádraží nebo zpátky do Hlubočep.

Skalničková zahrádka - otevírací doba:

SO + NE: 9–18.00

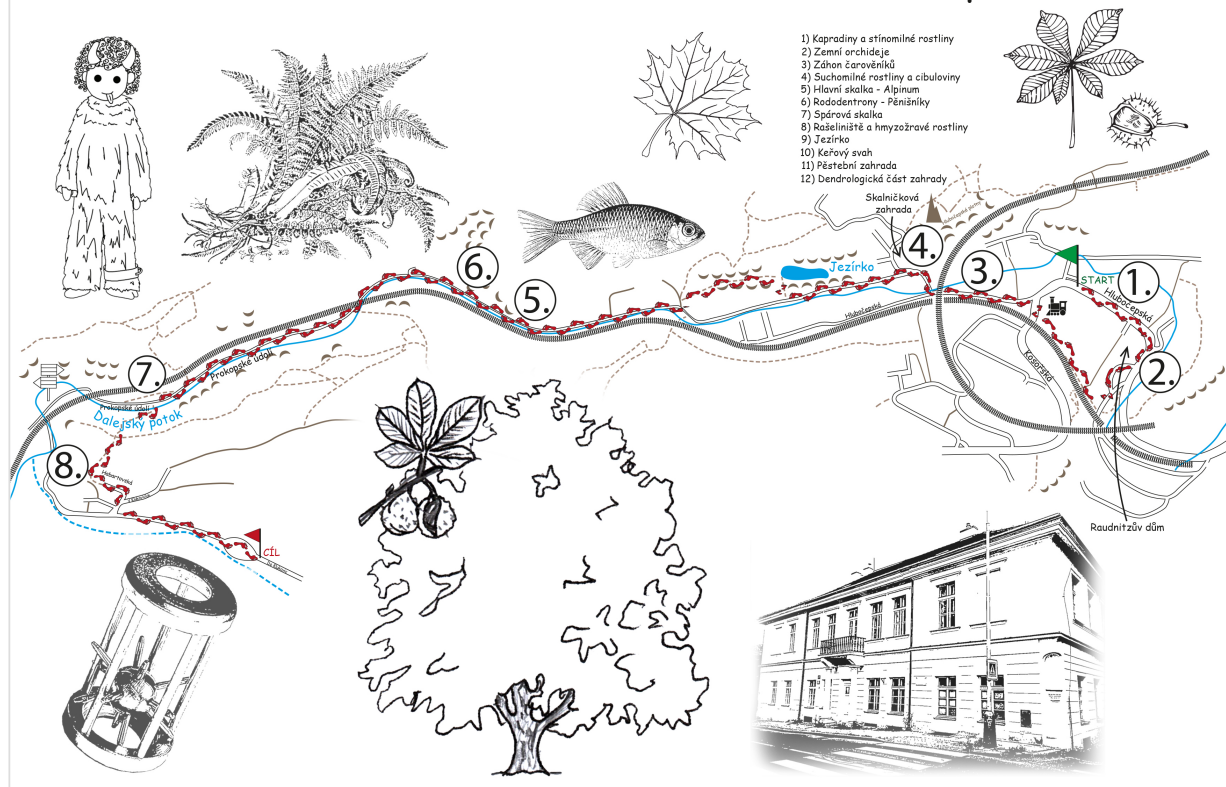
Popis výletu - Legenda pro rodiče

Milí cestovatelé,

Prokopským údolím vede hned několik našich výletů s tajenkou. Tentokrát se soustředíme na historii dvou starých zámeckých budov, a hlavně na kytičky. Unikátní skalničková zahrada v Prokopském údolí se totiž znovu otevřela veřejnosti. Čekají tu na vás minimálně 2000 skalniček a dřevin – mezi nimi například sekvojovec –, ale i „masožravky“. Od Raudnitzova domu k zahradě je to jen kilometr.

Potom vás protáhneme Prokopským údolím a jeho tajemstvími až kolem Foglarovy skály na Barrandov. Výlet můžete projít celý, nebo si ho zkrátit. Čas si zpestříte luštěním doplňovačky. Tajenku můžete přinést do Vzdělávacího a informačního centra Prahy 5 ve Štefánikově ulici, kde za ni dostanete krásnou skleničku s pohádkovým motivem nebo malou hračku. Právě Městská část Praha 5 a Centrum sociální a ošetrovatelské pomoci (CSOP) si pro vás u naší společnosti Velká dobrodružství tento výlet objednaly.

Za skalničkovou zahrádkou a Jestřábem do Prokopského údolí

Doplňovačka

Procházka začíná v pražských Hlubočepích na autobusové zastávce *V uličce*. Hned vedle je mateřská školka. Nad vstupem je busta známého učitele národů. Jistě víte, kdo to byl J. A. K. Do doplňovačky napište:

1. Jak se jmenuje umělecký směr, který v Komenského době vládl Evropě?

Hned naproti školce je nenápadná, ale významná budova .

Hansfalkovský dvůr je spjat s historií vsi Hlubočepy. Vznikl v místě někdejší tvrze ze 16. století. Roku 1552 koupil ves měšťan Hanuš Falk, podle nějž získal dvůr jméno. V následujících padesáti letech měnila vesnice majitele co chvíli. V roce 1623 byla prodána císařskému radovi Pavlu Michnovi z Vacínova. Jeho syn Václav Michna ji dal ve finanční tísní do zástavy jezuitům, od nichž si půjčil peníze. V roce 1669 přestavěli původní tvrz v zámek, který se později stal zdejším jezuitským hospodářským centrem. Roku 1717 získali jezuité do držby (vlastnictví) celou ves. Po zrušení řádu v roce 1773 připadly Hlubočepy studijnímu (náboženskému) fondu. Na konci 18. století byl zámek součástí majetku rodu hrabat Des Fours, kteří jej nechali kolem poloviny 19. století klasicistně přestavět.

Hansfalkovský dvůr je tvořen komplexem budov soustředěných kolem nepravidelného dvora se vstupní branou, která pochází z 19. století. Renesanční i barokní části byly při přestavbách spojeny do jednoho celku. Obytná budova je barokního původu (s nádvořími pavlačemi a zasklenými arkádami). Klasicistně byla upravena v polovině 19. století. V prvním patře se dochovalo barokní vybavení, původní jsou i parkety, dřevěné obložení oken a dveře. V přízemí zůstala hřebínková klenba a psaníčkové sgrafito. Hospodářské budovy jsou většinou mladší. V interiéru zámku je zachován prostor bývalé domácí kaple ze 17. století.

Dovnitř ale nemůžeme. Škoda.

Po druhé světové byl uživatelem Hansfalkovského dvora *Státní statek hlavního města Prahy*. Bydlelo se tu, část areálu byla novodobě asanována. Od roku 1958 je Hansfalkovský dvůr kulturní památkou. V roce 2004 proběhla velká rekonstrukce. Objekt je využíván jako filmové studio.

Opatrně přejdeme silnici k další významné budově, která je hned vedle. Tuto historickou památku nechala městská část Praha 5 zrekonstruovat a upravit tak, aby splňovala požadavky a komfort pro bydlení seniorů, zaručila jim klidné a bezpečné prostředí pro život. Do tohoto významného objektu se senioři nastěhují v 1. pololetí roku 2021 a budou moci využít výpomoci pečovatelské služby a dalších wellnessových služeb jako je pedikúra, masáže. Součástí jsou i krásné komunitní prostory pro víceúčelové využití nejen nájemníků domu, ale i pro relaxaci a setkávání se veřejnosti z blízkého okolí. Realizovat se budou v těchto prostorách také aktivizační a vzdělávací programy, workshopy, tvořivé dílny a volnočasové aktivity. Na nádvoří najdete zimní zahradu a další kuriozity, které patří k tomuto nádhernému objektu opředenému bohatou historií. .

Najděte cedulku s názvem domu a popisem.

2. Opište první slovo textu (ne názvu).

Zámek zvaný **Raudnitzův dům** byl původně malé venkovské sídlo postavené na místě tvrze založené roku 1571 Janem Kutovcem z Úrazu (snad). V polovině 19. století, kdy byl zámek v majetku Františka A. De Fourse, byl klasicistně upraven. Jde o jednopatrový obytný objekt o půdorysu písmene E. Střední křídlo má v přízemí dvojité průjezdy. Vstupní portál je lemován toskánskými sloupy nesoucími balkon. Nádvoří jsou od parku oddělena zídka a brankami s litinovým zábradlím. Před zámkem je torzo kdysi rozsáhlého parku.

Parkem projdeme po dlažbě doleva k železničnímu mostu. Vidíte, jak jsou stromy okolo porostlé břečťanem?

Blížíme se k mostu, před kterým prudce odbočíme doprava a vyšlapeme několik schodů. Stojíme u další památky. Tentokrát přírodní.

Při návštěvě přírodní památky **Železniční zářez** je kvůli jejímu umístění třeba dbát zvýšené opatrnosti. Trať je stále funkční a nedoporučuje se na ní delší dobu zdržovat. Je to škoda, protože tu v napadané suti snadno najdete pro Barrandov typické zkameněliny, či spíše zkamenělinky.

Ptáte se, co že to je ten *železniční zářez*?

Skalní profil – zářez – ve vápencích vznikl při budování železniční trati z Prahy do Rudné. Zářez odkryl střídání chotečského a srbského souvrství středního devonu s množstvím zkamenělin vzácných suchozemských rostlin a živočichů. Lokalita je významná také hojným výskytem ohrožené kostřavy walliské.

Opatrně pokračujeme podél trati po zelené turistické značce. Než nás zavede do Prokopského údolí, položíme vám otázku. Víte, proč se Hlubočepy jmenují Hlubočepy?

V dobách vzniku osady ve 13. století tu museli vodu čerpat z velké hloubky. Tak proto.

U nádraží a hostince odbočíme doprava a po pár metrech přejdeme rušnou silnici.

Jírovcová stromová alej nás dovede až k začátku údolí.

3. Jak se lidově řekne jírovec?

Podívejte se nad sebe. Spatříte viadukt **Pražského Semmeringu**, nejkrásnější pražské trati, po které drandí vláček motoráček. Ve velké smyčce stoupá ze Smíchova a přes dva mohutné viadukty o délkách až 180 metrů a s maximálními výškami 25 metrů dvakrát překonává Prokopské údolí. Mezi vápencovými skalami pokračuje kolem Žvahova a Dívčích hradů do Jinonic a pak přes Cibulku a Stodůlky do stanice Praha-Řepy. Na svou dobu směle vedená trať si záhy vysloužila jméno *Pražský Semmering*. Získala ho podle známé rakouské trati v Alpách, která vede horským sedlem Semmering mezi spolkovými zeměmi Dolní Rakousko a Štýrsko.

Přejdeme Dalejský potok... A jsme v údolí. Ne však na dlouho. Poblíž křižovatky ulic *Na Placích* a *K Dalejím* asi 70 metrů směrem „do kopce“ (na cyklotrase A122) se v pravotočivé zátočině při pravém okraji asfaltové silnice *Na Placích* nachází branka s bytelnými železnými mřížovými vraty. Kam vedou? Do úzkého meziskalního průchodu. Asi 30 metrů dlouhý a po obou stranách skalami lemovaný koridor ústí do areálu bývalého vápencového lomu, kde byla vybudována unikátní *Skalničková zahrada Hlubočepy*. Příroda tu pro rostliny a dřeviny vytvořila ideální místo. Je chráněno skalami, ukryté před okolním světem a přístupné jen zmíněnou vstupní bránou. Zahrada na pozemku svěřeném do péče Městské části Praha 5 se nachází na adrese: *K Dalejím*, ev. č. 39, 152 00 Praha 5-Hlubočepy. Snad jste ji objevili. Nejprve věnujte pozornost naučné tabuli u vchodu a...

4. Napište, jak se zahrádka jmenuje.

V areálu se nachází několik typů skalek, jako jsou například osazené stěny lomu či spárové skalky. Rostou tu zajímavé dřeviny a na vlhkém záhonu číhají na kořist masožravé rostliny. Jezírko s cirkulující vodou a kořenovou čističkou je nově zbudované. Celkově zde můžete spatřit kolem 2000 unikátních skalniček, alpinek a dřevin. Ze zeměpisného pohledu je zahrada zaměřena především na euroasijské druhy.

Neoficiálně se o areálu často hovoří jako o *Haladově zahrádce*, neboť se o údržbu a rozvoj oázy stará sběratel a cestovatel pan Milan Halada, který zde také bydlí.

Ve druhé polovině 19. století byl při stavbě Smíchovského nádraží pozemek využíván jako skládka kamení. O sto let později (v 50. letech 20. století) tu na převážně břidličné suti a vápencové skále manželé *Haladovi* založili skalničkovou zahradu. Původně se nacházela na pozemku Magistrátu hlavní města Prahy. V roce 2016 ji chtěl odkoupit soukromý zájemce za účelem výstavby vily. Radnice Prahy 5 odkupu zabránila a pan Milan Halada (syn zakladatele) obdržel dotaci na obnovu botanického ráje. Revitalizovaná *Skalničková zahrada Hlubočepy* byla veřejnosti slavnostně otevřena ve středu dne 8. května 2019. A je krásná!

Za desítky let zde vznikla unikátní sbírka mnoha vzácných druhů. Některé jsou tu prvně pěstované mimo své přirozené lokality. Mnoho rostlin dovezl pan Halada starší, mnoho jeho syn Milan, mnohé Haladovi vypiplali z cizokrajných semínek.

Mezi očíslovanými stanovišti rostlin i rostlinek nás vedou chodníčky. Poučí nás naučné tabule. Pokud ovšem chceme mít absolutní jistotu, že nám neunikne ani lísteček, sáhneme po volně dostupném orientačním plánu s doporučenou trasou průchodu zahradou (od stanoviště ke stanovišti).

Už jste se vynadávali? Pokračujme tedy po zelené turistické značce Prokopským údolím. Po značce jdeme asi 300 metrů a u ukazatele se šipkou odbočíme k jezírku, které vzniklo zatopením bývalého vápencového lomu. Je moc hezké, a když

budete mít štěstí, uvidíte kromě labutí i vodní želvy.

Jezírko vzniklo výronem spodní vody po odstřelu vápencové skály. Kamenolom byl na odpis. Samá voda... Spodní a později také dešťová. Ale krááááá! Oko na oblohu o rozloze 25 arů, 106 m dlouhé, 26 m široké a 10 m hluboké. V místech, kudy právě procházíme, se v prvohorách proháněli trilobiti. Rozlévalo se zde totiž tropické devonské moře.

Mimochodem, jezírko si zahrálo ve filmu *Pelíšky*. Ve scéně, kdy příslušník VB popisuje, jak zastřelil diverzanta, se při slovech: „Rozkaz zněl jasně: Nesmí projet muž s koženou brašnou!“ v pozadí objeví právě naše jezírko.

Teď pozor! Nevracejte se, milí výletníci, na zelenou značku. Zkraťme si cestu k dětskému hřišti mezi skalami naproti jezírku. Tuhle zkratku moc lidí nezná. Pokud je vám však pohodlnější asfaltka, případně jedete s kočárkem, vraťte se na značku.

Vidíte na skále tajemnou kresbu hada v kruhu?

Na dětském hřišti si pohrajte. I sami, pokud s sebou nemáte drobotinu. A nakrmte starým chlebem ovce a kozy v ohradě. Sice trochu trkají, ale jen malinko a v zásadě nevinně a neškodně. Jen na psy koukají zlostně... Proto své chlupaté miláčky raději držte v uctivém odstupu.

Zelené značky se držme dál, povede nás podél Dalejského potoka.

Na území dnešních Butovic a Řeporyjí se kdysi v prvohorách (asi před 400 miliony let) rozlévalo silurské moře, na jehož dně bylo vulkanicky náramně živo. Fascinující výbuchy podmořských sopek a rozlévání žhavého magmatu a lávy zanechaly své stopy. Vulkanické žíly *basalt* nejsou jedinou pozoruhodností skalních stěn, úžasné jsou i zkameněliny mnoha drobných živočichů (hlavonožců, plžů, mlžů). Část Prokopského údolí je prostě tvořena podmořskou prvohorní sopkou.

První horotvorně významná geologická aktivita tu proběhla asi před 435 miliony let. Jednalo se o usazování hornin v silurském období. Po ústupu moře v období paleozoika začaly probíhat intenzivní tektonické pohyby. Maximální hloubka moře se pohybovala až kolem 200 metrů. Dno nebylo právě ideálním místem pro život, takže zde „bydlelo“ pouze několik druhů bezobratlých živočichů, mlžů a hlavonožců. Přibližně před 430 miliony let započala vulkanická činnost podmořské sopky na území dnešních Hemerových skal. Vedla ke změlčení moře a vytvoření vhodnějších podmínek pro život. Mlži, plži, hlavonožci, trilobity a lilijicemi se to tu jen hemžilo (dosvědčují bohaté fosilní nálezy).

Kdo by se chtěl v takovém moři koupat? My moc ne. :)

Slavný český film *Cesta do pravěku* z roku 1955 natočil slavný český režisér. Jmenoval se Karel

5. Doplňte příjmení.

Čtveřice chlapců – Petr, Jirka, Toník a Jenda – se na pramici vydá proti proudu *Řeky času* na fantastickou výpravu do pravěku Země. Putují postupně přes mladší čtvrtohory (vč. doby ledové), třetihory, druhohory a prvohory až k silurskému moři, kde najdou živého trilobita. Na objevné plavbě poznávají klima a ekosystémy jednotlivých epoch, pravěká zvířata, rostlinstvo. Na svou dobu nesmírně obdivuhodný film! Tak obdivuhodný, že ho Steven Spielberg neváhal „okopčit“ v Jurském parku.

Nyní pokračujme po modré až k Prokopskému lomu. Nedaleko čněla k nebi Prokopská skála s jeskyní dlouhou 120 m. Našly se v ní nejen pozůstatky pravěkého člověka, ale i kosti mamuta, medvěda, nosorožce, hyeny, lva, soba, kozorožce, zubra a dalších pravěkých zvířat. Taky vás překvapuje, že u nás kdysi žil nosorožec?

V pozdějších časech obýval podle pověsti jeskyni poustevník, který tu přemohl skupinu čertů, rušících ho při čtení bible. Dnes už bohužel jeskyně neexistuje. V 19. století se stala obětí lačnosti po vápenci. Lamači Prokopského lomu zničili v roce 1882 nejdříve poustevnu a v letech 1883–87 i celou jeskyni. Zůstal jen kříž na skále. Vidíte ho? Pár metrů odsud je ještě jedna jeskyně (uvidíte ji hned napravo od cesty). Lze ji propátrat, ale chce to baterku nebo aspoň aplikaci svítilna na mobilu. Kdo se odváží?

V místech, kterými procházíme, kráčeli lidé už před 20 000 lety, tedy v období poslední doby ledové. Svědčí o tom právě nálezy v jeskyni sv. Prokopa. Dnes víme, že osídlení tohoto okraje Prahy bylo velmi husté. Prokázal to archeologický průzkum při výstavbě sídliště v letech 1978–1987. V místě, kde dnes leží Nové Butovice, bylo nalezeno 65 hrobů. Jde o čtvrté největší pohřebiště v Evropě. Brrrr!

Poznámka na okraj:

Za sopkou, na pravěké hradiště i na Děvín vede další z našich výletů s tajenkou, který si můžete na www.veldo.cz zdarma stáhnout. Je ovšem trochu delší –11 km.

Pokračujeme až k tajemnému místu. Stojí zde nevzhledné betonové budovy, vše je chráněno ostnatým drátem a kamerovým systémem... Jsme u podzemního vojenského objektu. Vznikl z bývalého lomu a nedostavěné nacistické podzemní továrny. Bývá označován krycím jménem K-116 nebo číslem vojenského útvaru VÚ 2508. Přesná velikost a účel objektu jsou dosud státním tajemstvím.

Za druhé světové byl lom zčásti přebudován v továrnu. V útrokách země vznikaly pod krycím označením *Kali* letecké díly Junkers. Byly zde vykopány tři rovnoběžné tunely o délce cca 300 metrů a výšce až 8 metrů, údajně celé nádraží s překladištěm obrněných vlaků a v roce 1944 obrovská 200 metrů dlouhá výrobní hala.

Tradovalo se, že byla v době socialismu nacistická velkonora vylepšována a inovována, aby z ní vzniklo hlavní sídlo armády nebo Ministerstva obrany pro případ války. Objevují se spekulace, že je objekt neuvěřitelně rozsáhlý, „rozlezlý“ až pod pláň Děvína na území Radlic. A přísluší k němu i nadzemní stavby jak v lomu v Prokopském údolí, tak na protilehlých stranách pláně. Možná je dokonce propojený s objektem Ministerstva vnitra na Pavím vrchu. Nejspíš je dodnes součástí ochranného systému metra. Kdo ví, jak to nakonec všechno je. Hlavní je, že se nepropadne. :)

Když jsme u toho vojska, zeptáme se: Jak se jmenoval první *velký chán Mongolů*, slavný sjednotitel mongolských kmenů, jeden z nejslavnějších vojevůdců a dobyvatelů na světě? Pravděpodobně se narodil v roce 1162 a zemřel 18. srpna 1227. Pocházel z klanu Bordžiginů a jeho jméno začíná na Č. Kdo viděl seriál Marco Polo, už ví. :)

6. Napište jméno vojevůdce.

Nyní pokračujeme po asfaltce, podejdeme železniční most a asi po 500 metrech se ocitneme u rozcestníku s názvem *Prokopské údolí (rozc.)*. Právě odtud vede žlutá značka do kopce na známé Butovické hradiště. Jeho 9 ha bylo obýváno již v mladší době kamenné, tedy před 6000 lety. Osídlení trvalo až do 9. století n. l. Byly zde nalezeny četné zlomky keramiky, dodnes jsou patrné dva obranné valy.

My však půjdeme ještě o několik desítek metrů dál. A rozhodneme se, jak se dostat domů. Ti, co spěchají a nebojí se krátkého krpálku, odbočí doleva, přejdou lávku přes potok až k Foglarovi a vylezou na Barrandov k tramvaji.

Ti, co chtějí na Barrandov dojít po asfaltce, pokračují k dětskému hřišti, u kterého odbočí doleva a vyjdou k tramvaji po chodníku a upravené cestě.

Třetí skupinka může pokračovat po zelené až na nádraží Holyně (asi 2 km) a vrátit se do Hlubočep či na Smíchov vlakem. Je to na vás. :)

Ať půjdete tak či onak, o vyprávění vás neochudíme. Například vám řekneme, že nedaleko dětského hřiště bývalo slavné Klukovické koupaliště. Bohužel již zaniklo. Od hřiště ale můžete zahlédnout ústí **Klukovické (korálové) jeskyně**, 20 m dlouhé zužující se chodby bez krápníkové výzdoby. Věděli jste, že je to největší jeskyně v Praze? Dovnitř se nedostanete, je dobře uzavřená.

Po levé straně tedy nyní vidíme můstek, cesta vzhůru vede do Klukovic a dále na Barrandov (nejkratší cesta). Na skále je pamětní deska – zarámovaný obrázek Jaroslava Foglara s vysvětlujícím textem.

Byl odhalen ve státní svátek České republiky 28. října 2013. Připomíná, že zde v roce 1920 na svoji celoživotní stezku vykročil legendární spisovatel a skautský vůdce Jaroslav Foglar – Jestřáb. V údolí tábořil už v roce 1911 zakladatel českého Junáka A. B. Svojsík. Jestřáb s **Pražskou Dvojkou**, nejstarším dosud fungujícím českým skautským oddílem s více než stoletou tradicí, se později vydali v jeho stopách.

Místu, kde deska visí, říkají foglarovci *U Kinoherce*. To proto, že se k němu vztahuje historka z Foglarova mládí. Jako třináctiletý člen skautského oddílu tu v roce 1920 s hochy sledovali natáčení jednoho z tehdejších němých westernů, dnes již bohužel ztraceného *Titimekova náhrdelníku*. Vtom se jeden z herců převlečený za kovboje zřítíl ze skály a zranil se. Skautíci se postarali, aby se kinoherce dostal včas do nemocnice, kde ho zachránili. Ale od nešikovné star přejděme k nejznámějším postavám Foglarových knih

7. Jak se jmenoval křestním jménem vůdce party Rychlé šípy Dušín?

Jaroslav Foglar byl prozaik, publicista, redaktor mládežnických časopisů a významná osobnost českého skautského hnutí. Ve čtyřech letech mu zemřel otec Jindřich (39 let). Od té doby žil jen s matkou a starším bratrem. Vystudoval obchodní školu. Po třináct let byl úředníkem, potom působil jako pedagogický pracovník v domově mládeže, později jako redaktor časopisů Mladý hlasatel, Junák a Vpřed. Ve finále se stane spisovatelem. Kromě zaměstnání se velmi intenzivně věnoval skautingu. V roce 1924 se stává členem 34. skautského oddílu, kde dostává přezdívku Jestřáb. Provází ho celý život. V roce 1925 se Foglar stává zástupcem vedoucího tzv. Dvojky a o dva roky později stojí v jejím čele.

Foglarova spolupráce s časopisem Mladý hlasatel začíná v roce 1935. O tři roky později tu začíná vycházet Foglarův a Fischerův komiks Rychlé šípy. V roce 1941 je časopis německou správou zakázán. Po skončení války působí Jaroslav Foglar krátce v časopise Junák, později začíná vydávat časopis Vpřed. Po komunistickém převratu v roce 1948 periodikum zaniká. V letech 1948–1953 a pak od roku 1964 je Jaroslav Foglar spisovatelem z povolání. Zároveň vede svůj skautský oddíl, ovšem pod označením *Městská stanice mladých turistů*, protože je skauting zakázán.

V padesátých letech je Foglar jako spisovatel nežádoucí, jeho knihy nesmějí vycházet. Teprve v polovině šedesátých let mu v době částečného uvolnění politické situace vychází kniha *Tajemná Řásnovka*. O dva roky později *Poklad černého delfína* a *Kronika Ztracené stopy*. V obnoveném časopise Junák opět vycházejí Rychlé šípy, vzniká televizní seriál *Záhada hlavolamu*. Na počátku sedmdesátých let znamená nástup tzv. normalizace pro Foglara opět zákaz publikování. Ve věku 102 let 17. 2. 1981 umírá Foglarova maminka.

Po roce 1989 se Foglarovy knihy opět vracejí ke čtenářům. Jestřáb zemřel po dlouhé nemoci v pražské Thomayerově nemocnici v roce 1999.

Snad se nám podařilo stoupání vám vyprávěním trošku ulehčit. I když vyprávěním o nelehkém osudu. Teď už na vás čeká poslední otázka.

8. Jak se jmenuje řeka, do které se vlévá Dalejský potok?

Doufáme, že jste se dozvěděli nové a zajímavé informace o Prokopském údolí. Hlavně ale doufáme, že se vám výlet líbil. Nezapomeňte, že si za vyplněnou tajenku v Informačním centru Prahy 5. Vězte, že Centrum sociální a ošetrovatelské pomoci a MČ Praha 5 si pro vás vymyslely další čtyři výlety. Najdete je na www.veldo.cz. Těšíme se, že se na nich s vámi brzy setkáme. Tak zase někdy na shledanou!

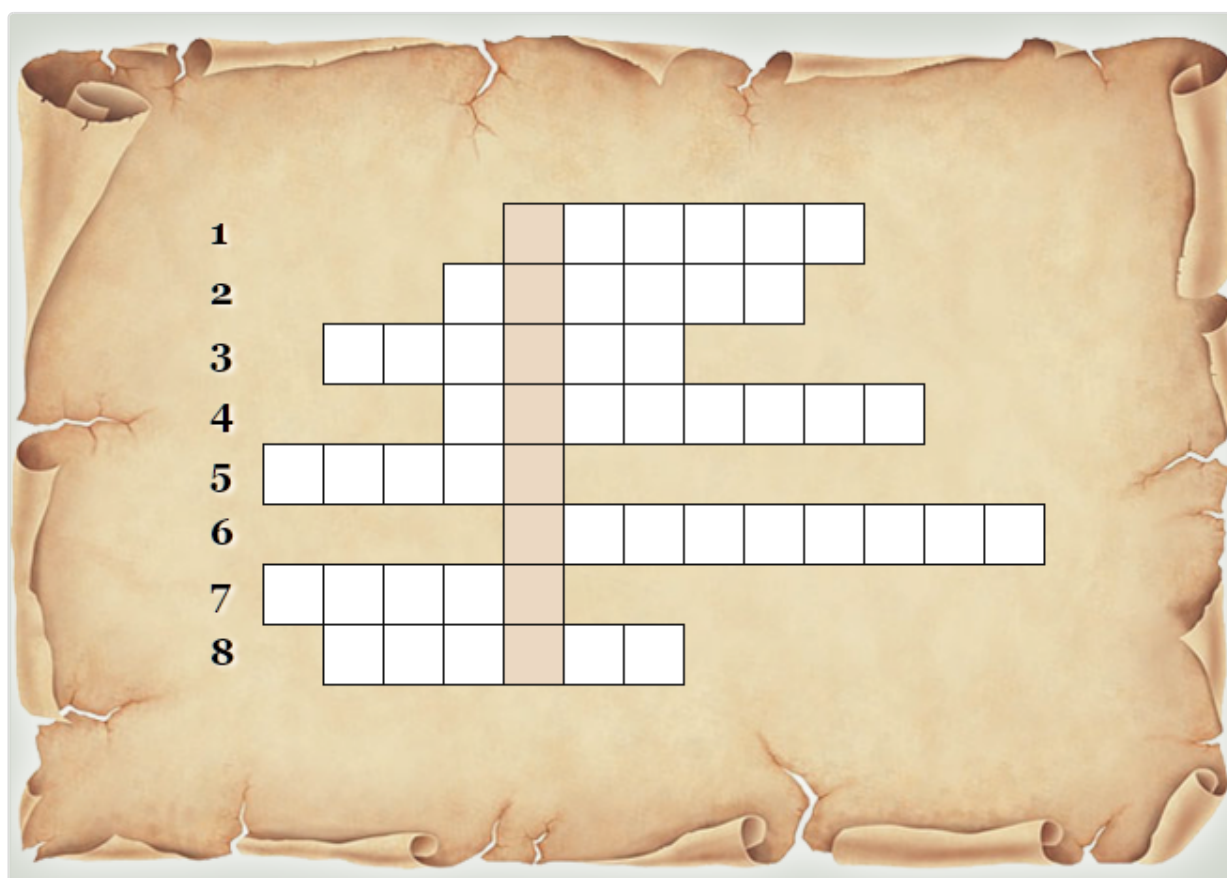
Informační středisko, Štefánikova 236/13, 246/15

DNY ÚŘEDNÍ HODINY

Pondělí	8:00 – 18:00
Středa	8:00 – 18:00
Úterý a čtvrtek	8:00 – 16:00
Pátek	8:00 – 14:00

Otázky k tajence

1. Jak se jmenuje umělecký směr.
2. Opište první slovo textu.
3. Jak se lidově řekne jírovec?
4. Napište, jak se zahrádka jmenuje.
5. Doplňte příjmení.
6. Napište jméno vojevůdce.
7. Jak se jmenoval křestním jménem Dušín?
8. Jak se jmenuje řeka, do které se vlévá Dalejský potok?

A co můžete vyhrát?

Tajenku posílejte na e-mail veldo@veldo.cz. Můžete ji také poslat ve zprávě na náš Facebook "Velká dobrodružství". Každý měsíc vylosujeme jednoho z výletníků, kterému pošleme našeho **Lumpardíka z podhradí**. Vždy připojte celé jméno, adresu a také kód výletu.